

SANIYE SOLAK
ALDANIŞIN
PORTRESİ

ulysses
yayımları

İTHAF

Hayallerinin peşinden koşan tüm kızlarıma...
Umuda inananlara ve inanmayanlara... Unutmayın, nefes
aldığınız sürece umut hep vardır.
Bir de Mihri'me...

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce ilk teşekkürümü kendime etmek istiyorum. Pek çok kez pes etmenin eşiğine gelip inancımı kaybettim, kayboldum, dağıldım; deyim yerindeyse paramparça olduğum pek çok an oldu. Yıkıldığım her an ertesi güne daha güçlü uyanacak umudu içimde taşıdığım, yıkıntıları temizleyip yeni umutlar inşa edecek cesarete sahip olduğum için kendime bu teşekkürü borçluyum. Hırsıma ve inadıma...

Ve Mihriban Marmara... En büyük teşekkürüm sana çiçeğim. Bana olan inancımı hiç kaybetmediğin, ne zaman ihtiyaç duysam orada olacağını bilecek güveni bana sağladığın için sana minnettarım. Sen olmasaydın ne bu kitap olurdu ne de ben yazmaya devam ediyor olurdum. Arkamdaki dağım, iyi ki varsın. Bu kitap en çok sana...

Ve sevgili ailem... Arkamda olduğunuz, bana inanıp güvendiğiniz ve desteğinizi esirgemediğiniz için sizlere de teşekkür ediyorum.

Son olarak sen, sevgili okurum... Kıymetli zamanını ayırıp bu kitabı okuyan sana da bir teşekkürü borç bilirim. Umarım ayırdığın zamana değmiştir ve keyifli vakit geçirmiştir.

GİRİŞ

Yağmur damlalarının şiddetli darbeleri bedenimi döverken son araba da usulca gecenin karanlığında kaybolduğunda, ardına gizlendiğim ağacın arkasından çıkıp karanlık yolda mezarlığa doğru ilerledim.

Kaç saat olmuştu? Kaç saattir sıranın bana gelmesini bekliyordum? Tek kuru noktası kalmayan kıyafetlerimden akıp hiçliğe karışan damlalar, çok uzun zamandır beklediğimi söylüyordu.

Sarsak adımlarla ilerlerken gözümün içine giren yağmur damlaları umurumda bile değildi. Hissetmiyordum ki... Ne ıslak kıyafetlerimi aşır tenime değen rüzgârın soğuşunu ne de saatler önce yediğim tokat yüzünden patlayan dudaklarımdaki yaranın acısını...

Kalbimde öyle bir yangın vardı ki... Ömrümün sonuna kadar hiçbir kuvvet söndüremezdi o yangını...

Mezarlığın kapısının önüne geldiğimde adımlarım jilet gibi kesildi. Beyaz mermerden mezar taşları zifiri karanlığın içinde, ay ışığının altında parlıyordu. Gözümden kayan bir damla yaş, tüm şiddetiyle yağmaya devam eden yağmur damlalarının arasına karıştığımda, eşliğinden kovulduğum büyük demir kapıya baktım.

“Senin yüzünden!” diye bağırın gür ses zihnimde bir kez daha yankılandığında, o yangın her hücreme sıçrayıp cayır cayır yaktı beni.

“Burada olmayı hak etmiyorsun. O, senin yüzünden öldü. Defol git buradan!”

Başım yeniden önüme düştü ve gözyaşlarım daha da hızlandı. Bir adım daha atmaya zorladım kendimi...

“Yaşadığımız her şey senin suçun!”

“Sen istedin o lanet yere gitmeyi, bizi sen ikna ettin!”

“Keşke sen ölseydin!”

Mezarlığın kapısından içeri güç bela adım atarken, “Keşke...” diye fısıldadım ağlamaktan boğuklaşan sesimle. “Keşke ben ölseydim.”

Tutduğum duvardan elimi ayırıp mezarların arasına doğru yürümeye başladım. Yağmur niye hiç durmuyordu? Madem yağıyordu; içimdeki bu acı, bu yangın niye sönmüyordu?

Gördüklerim, şahit olduklarım öyle korkunç şeylerdi ki... Hiçbir kuvvet silemezdi onları hafızamdan, hiçbir güç bu yangını çekip alamazdı yüreğimin ortasından.

Suçluluğumda boğulurken derin bir nefes almaya çalıştım, kollarımı bedenine sardım çaresizce. Eskiden karanlıktan korkardım ama şimdi, hiçbir karanlık içimi saran hisler kadar katrana bulanmış olamazdı.

Taze toprakla örtülmüş ve başına tahta bir kazığın çakılmış olduğu mezarın önünde durdum. Toprak kokusu ilk kez huzurlu hissettirmiyordu. Tahta kazıkta yazan isme bakamadım, yüzüm yoktu o ismi dudaklarımdan dökmeye.

Usulca çöktüm mezarın başına. Elim ıslak toprakta gezinirken, “Özür dilerim...” diye fısıldadım hıçkırıklarımın arasından. “Çok özür dilerim...”

Alnım toprakla buluşuna değin eğildim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım...

Bir karar almıştım. Sonuçları çok ağır olmuştu... Çok...

Ve pişmanlığım yaşananları geri alamıyordu. O, geri gelmiyordu.

Hepsi benim suçumdu.

Ama bedelini ben değil, o ödemişti.

1|ÖLÜM YOLU

Hayat bir savaştır, gerçek ise gücün içine saklanmış bir silah... Gücü elinde tutmak istiyorsan gerçekleri görmek zorundasın. Yürüdüğün yolda karşına çıkacak olan her tablo birer aldanışın portresi. Seni aldatmalarına izin verme. O portrelerdeki gerçeği gör. Bu seni hayatta tutacak...

Her insanın yapmaya çalıştığı şey buydu. Savaşmak ve hayatta kalmak... Başarıp başaramamak ise kişiden kişiye göre değişiyordu. Elimdeki kupadan süzülen kahve dumanı burnuma dolup, o tatlı kahve kokusunu bana taşırken önümde uzanan şehir manzarasına baktığımda başardığımı hissediyordum. Geride bıraktığım o kadar zorluğun ardından hâlâ ayaktaydım, hâlâ güçlüydüm ve göğsümü gere gere, “Ben başardım,” diyebiliyordum. Bunun tadı, her şeyden daha lezzetliydi.

Kahvemden bir yudum aldım. Yumuşak tadın keyfini çıkarırken çalan telefonumla bakışlarım, şehir manzarasından orta sehpanın üzerinde duran telefonuma kaydı. Özel hattımın olduğu telefonumdu. Adımlarım o tarafa yönelirken gözümün önüne gelen bir tutam kıvrıcık, koyu renk bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Saçlarımın kıvrıcık olmasını seviyordum ama zapt etmesi kolay ya da kısa modellerde kullanılabiliyor olsaydı daha çok sevebilirdim. Kahve bardağını sehpa bırakıp telefonu aldığımda abimin aradığını görmek dudaklarımın huzurlu bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Ailemden bana sırt çevirmeyen ve elimde kalan tek kişiydi. Anneme ve babama karşı

duyduğum özlem kalbimi sızlatınca, yutkunup bu hissi geri plana atmaya çalıştım. Bu onların tercihiydi, benim değil. Kızlarını desteklemek yerine sırt çevirmeyi onlar seçmişti. Sırf onların benim için şekillendirdikleri kalıba girmeyi reddedip kendime bir yol çizmeye çalışıyorum diye üstelik...

“Abim...” diyerek açtım telefonu. Yaklaşık bir haftadır konuşmamıştık ve onu özlemiştim. “Hayırsız?” diye karşılık verdi abim bana, sesini kızgın tutmaya çalışıyordu ama alt tonlarından gelen gülümsemeyi duyumsayabiliyordum. “Nerelerdesin, neler yapıyorsun bakalım? Ben aramasam arayacağın yok hiç.”

Bedenimi arkamdaki ikili koltuğa bıraktım. Bu konudaki si-teminde çok haklıydı çünkü yoğun bir haftayı geride bırakırken onu ihmal etmişim. Minik bir mahcubiyet, duygularımın arasından kafasını uzatırken, “Abi...” dedim nazlı bir sesle, kelimenin son hecesini uzatarak. Ardından bahanelerimi sıralamaya başladım. “Yücel tatile gitti, Efe hasta, Hayal de ailesini ziyarete gitti. Hâliyle çekilen videoları düzenleme işi de bana kaldı. Biriken PR paketleri ve çekilmesi gereken iş birliklerini saymıyorum bile... Kafamı işlerden kaldırmaya fırsat bulamadığım için arayamadım.”

Beni göremeyeceğini bilsem de dudaklarım refleksle bükülmüş; bakışlarım, kendimi affettirmek için her daim en büyük silahım olan yavru kedi bakışlarına evrilmişti bile. Çekik ve yeşil olan gözlerim bu konuda işimi çok kolaylaştırıyordu. Elbette bu bahanelerin geçerli bir mazeret olmadığını farkındaydım. Abim benim her şeyimdi, onu ihmal etmemeliydim.

Neyse ki abim yufka yüreği ile bana merhamet edip beni kıvrandırmadı. “Öyle olsun bakalım...” derken artık kızgın ve sitemli sesinden eser yoktu. Gülüşünü saklama gereği görmüyordu. “Bu kez nasıl bir video geliyor?”

Dudaklarım, üzerimden giden gerilimin geride bıraktığı rahatlamayla kıvrılırken, sehpanın üzerine bıraktığım kahveyi alıp sıcak içecekten bir yudum aldım. Sosyal medya fenomeniydım... Hayır, Türkiye’de en çok takipçisi olan kadın sosyal medya fenomeniydim. Anne ve babamın kabullenemediği bu gerçeği ağabeyim onlar yerine de kabullenmiş, onların veremediği desteği de o üstlenmişti. Videolarımı izlemeye bayılıyordu. İzledikten sonra beni arıyor ve uzun uzun yorumlarda bulunuyordu. Günün en sevdiğim saatleriydi abim ile videolarım hakkında kritikler yapmak. Yol göstericimdi o benim.

İçtiğim yudumun ardından, yoğun kahve kokusunu içime çekerken, “Terk edilmiş bir akıl hastanesinde yirmi dört saat geçirdik. O kadar gerilim dolu bir video oldu ki hatırladıkça tüylerim ürperiyor,” dedim eğlenceli çıkan sesimle. İçeriklerim genel hatlarıyla bu tarzdaydı. Arada gittiğim tatillerden vloglar çekip onlarla renklendiriyordum kanalı ama korku içerikleri kadar dikkat çekmiyordu onlar. İnsanlar gizem ve korkunun harmanlandığı şeylere bayılıyorlardı ve ben de onlara istediklerini veriyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Bu yaptığın işi tehlikeli bulduğumu biliyorsun, değil mi?” diye sordu her zamanki gibi. Beni ne kadar desteklese de benim için endişelenmek, asla kurtulamadığı bir huyuydu. Gittiğim ve gördüğüm yerlerden hoşlanmıyor, başıma bir şey gelmesinden endişeleniyordu. Onu anlayabiliyordum çünkü gerçekten tehlikeli olan yerlere gidebiliyorduk. Mesela birkaç ay kadar önce, video çekmek için gittiğimiz bir köyde, ziyaret ettiğimiz kalede iki sarhoş adamla karşılaşmıştık. Efehan ve Yücel olmasaydı olabilecekleri düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ama söylesenize, her işin bir tehlikesi yok muydu? İşimi seviyordum, içeriklerimi de öyle... Gidip gördüğüm yerler, maceraperest ruhumun besleyicisiydi. Ve abime